

Гочо Картофчето отвори вратата и помъкна единъ дълъгъ прѣтъ, окиченъ съ ледени висулки. Майка му слисано разпери рѣще:

— Вѣнка! Скоровѣнка! Какво току само влѣчешъ въ къщи?

— Вѣнка е студено, ма мамоо! Нека тукъ го окастрия завчасъ!

Майка му блѣсна прѣта на двора, хвана Гоча и го сложи на столче до печката. Върху нея врѣше котле съ зеле. Стаята се пълнѣше съ сладъкъ дѣхъ. Довечера бѣше сухата Коледа и майката бързаше да разточи постна баница. Гочо поглеждаше и сърдито смъркаше.

— Я не ми подсмърчай! Защо ти е толкавъ прѣтъ? Момиченцата ходятъ по видело. Тогава кучетата сж вързани. Па и хората бранятъ.

— Не ща вече съ момичета! Искамъ съ голѣмитѣ и азъ...

— Охоо, съ голѣмитѣ! Че коя чета ще те прибере, бре коматанко?

— Ще ме прибератъ тѣ. До година на училище ще трѣгна.

— До година не знамъ, ама до друга може да те подирятъ.

— Нека! Нали бате води чета? Азъ пѣкъ съ неговата...

Бате му влизаше, зачу разговора и веднага кипна:

— Какво? Съ моята чета ли?

По-напредъ се научи да се секнешъ самъ, че тогава. Съ моята чета! Азъ какви момчета не прибирамъ, че тебе ли ще помъкна? Да си изгубишъ нѣкъде гащитѣ, нали?

— Нѣма да ги изгубя, бе бате. Все ще ги стискамъ и ще тичамъ съ другитѣ. И всичко съмъ си наготвилъ: навои, качулка, чорапи...

— Какви чорапи, бре? — сопна се майка му и спрѣ да точи.